

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Historia Missionis Anglicanæ Societatis Iesv

More, Henry

Avdomari, 1660

Epistola Pondi ad Personium. n. 22.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38320

1575. & confestim tum Sacerdotibus, tum reliquis Catholicis, copiosis præsertim tanquam conspirantibus imminebant: Qui Londino longius habitabant vel trahebantur in urbem custodiis includendi, vel edicto iubebantur à suis ædibus non ultra milia passuum quinque secedere, nisi in scriptis concessâ ab eius regionis in qua morabantur Iudicibus licentiâ, Quorum temporum meminit *Personius* in sua ad Rectorem de vrbe Epistola. "Persecutionis æstus vehementissimus est, & qualis à constitutione Angliæ non fuit: Trahuntur vndique in carceres, nobiles, ignobiles, viri, famina, ipsi etiam pueri; vinciantur catenis ferreis, spoliantur bonis, priuantur lumine, & publicis tam edictis quàm sermonibus concionibusque infamantur apud vulgus proditorum & rebellium nomine.) Et infra. "Nobiles carceribus inclusi his superioribus mensibus multi sunt, illustres, diuites, & suis quique in locis præpotentes: Ita vt noti solum veteres carceres Angliæ, verùm & multi iam noui Catholicis recipiendis non sufficiant: Et tamen Inquisitores mittuntur ad alios quærendos; eorum verò numerus per Dei gratiam sic increfcit quotidie, vt ipsi prope fatigentur.) Et publicæ quidem rei commodo ista fieri apud indoctum vulgus prætendebatur, intus autem Religio petebatur: Nam huius recenter eueictæ concilij, & virium veritatis non ignari, quæ se ipsa erigit ostenditque nisi continuatis nubibus offuscetur, luarum etiam rerum priuatim prouidi, alas Catholicis præcidendas rati, rem familiarem assiduis vexationibus interturbabant, vt nè, sicuperent, se possent erigere; quod & *Carolo*, Regum intelligentissimo, fuit semper propositum, hodièque agitur: *Pondus* hic, de quo dixi, haud multum opulentus, coram *Wintoniensi* de Religione respondens, aiebat sexdecim millibus aureorum exutum se esse, eo quod Religionem non exuere decreuisset. Neque tamen tota causa Religio est, sed & lucrum: Nam quemadmodum hac rei familiaris direptione plurimos ab amplectenda fide remorantur, ita si quos inconstantes offenderint, pessimè eos habet; perit enim illis fons & scaturigo pecuniæ qua saginentur; nisi forte totam simul contigerit cuiuspiam substantiam deglubere. Sed eò redeundum est vnde deflexit oratio, & *Personij* Theologicis studijs absolutis, sequentes eius curæ cum *Campiani* laboribus coniungendæ, mox vt Epistolam *Pondi* recitauero, quâ intelligatur quo animo semper ille fuerit aduersus Societatem, & quibus virtutum radicibus tot annorum in persecutione patientiam sustentarit: sex igitur annis antequam de hac vita decederet, sic ille ad *Personium*

Epistola
Pondi ad
Personium

XXII. Magnam animo cepi voluptatem cum reddita sunt mihi literæ tuæ, tertio Ianuarij datæ, adscriptâ præsertim à Patre *Claudio* salute, mihi filiorum minimo atque indignissimo: nihil enim à plurimo tempore ad me perlatum à vobis fuerat. Ex illo vero die, ad Idus Maias, hæsi incertus quid hominum mitissimus atque humillimus superior hic meus me vellet; ab illo tandem per literas mihi factum est abundè satis: sed vt rem, vti est, loquar, vehementer me pudet tot annorum silentij, & de genu, atque ad terram ad vtriusque pedes pronus precor mihi indulgeri: Nam neque conueni superio-
rcm

rem meum vt oportuit, neque per literas adiui Reuerentiam Vestram; fateorq; 1575.
 ingenuè excusandæ negligentia: meæ aditum nullum aperiri Reuerentia ta-
 men Vestra mihi viscera Charitatis suæ aperit; forte Beati *Edmundi Campiani*
 gratiâ, cuius memoria in benedictione est. Illam Reuerentia Vestra amauit, ego
 omni quâ potui ratione colui. His autem in literis non solum, sed libris Vestris
 (qui & Angliæ solatio, & extra Angliam auxilio plurimis sunt) tantis laudibus
 cumulo, vt seu audiens, seu legens, totus erubescam. Non possum certè tibi
 non plurimùm gratulari, Reuerende Pater, qui vt alter Israël cum Deo es lu-
 ctatus pro Angliâ conseruanda reducendâque. Quod ad me attinet (cui Deus
 optimus maximus dedit aliquid pati) nihil mihi arrogo, cùm merear nihil.
 Vltimis meis ad Patrem nostrum subscripsi, *Tot annis in statera appensus,*
Thomas Pondus: si illo tempore, vel si postea quidquam præstiti, Dei fuit
 munus, non meum factum. Ad te optime Pater, literarum nihil dedi; animo
 id meo & pusillo, & timido adscribendum esse censeo: Negligentiam certè
 meam ego ipse culpo, quòd tanto tempore nullum seu beneuoli seu grati ani-
 mi Symbolum à me profectum est erga illos quos tanto honore prosequor
 quantus nec ipsos latet quibus hic omnia parent. Si quæris vnde hæc pusilla-
 nimitas & timor? Credo ex dilatione: Nam cùm ad triginta annos per varios
 carceres, Christi & Euangelij causâ, raptatus fuerim; cùm sexdecim aurei pri-
 mùm, deinde per viginti annos aurei octoginta in singulos menses fuerint à
 me in ærarium inuehendi, cùm denique trans mare cogitans, possessionibus
 in nepotes duos translatis (quos ex hæreticis ortos, Catholicè educaueram vt
 filios) vno quasi pede nauim conscendissem, à superiore meo (cuius ad nutum
 me formauit quasi senis baculum) iubeor subsistere, donec quid Pater Noster,
 vel quid Reuerentia Vestra contuleret, cognosceretur. Itaque spe exutus, &
 tamen diu frustra sperans, plurimo etiam turbine atque tempestate iactatus,
 statui me nihil lomius nudum & pauperem, etsi sero, offerre, tanquam arbo-
 rem infrugem & sterilem, vt si fortè deciduo hoc vite termino fructus aliquid
 ipse finis afferat, id Reuerentiæ Vestræ lucro sit & consolationi. Solitâ deinde
 charitate suâ quærit, quid agam? quo animo, quo fructu, aut solatio in susce-
 pta vitæ ratione progrediar? Rectè sanè, vti spero, ac feliciter. Nam quod o-
 lim, cum ducerer Framinghamiam, respondi vinculorum ministris, hoc
 nunc dico, & vti confido, dum viuo dicam. *Hanc quam pro Societatis toga*
gero vestem, non regiâ coronâ commutaro. Nepotibus, quos dixi, conuiuio; &
 parcè quidem: Neque enim tanta mihi est facultas quanta vulgo æstimatur;
 quoniam verò plura in pauperes erogo quàm vicini, audio diues; & cùm flocci
 habeam ea bona quibus alij inhiant, plerique honestiores bene mihi volunt.
 Post vnicam refectiõnem sub meridiem (quam abstinentiæ rationem fami-
 liarem esse cuperem etiam piscatoribus animarum) Vesperis panis & caseus
 mihi cibus est; ceruisia potus; nam vino mihi penitus interdixi, & medicis;
cibus est medicina valenti. Postremis histribus annis sat mihi fuit negotij cum
 domesticis, vt quod mihi propositum est vitæ genis tenerem; teneo tamen,

1576. & precibus Beatissimæ Virginis, totiusque Cælestis curiæ fretus, tenebo. Non enim existimo me comprehendisse, sed ad destinatum persequor, ad brauium supernæ vocationis: Reuerentia Vestra me iuuet suis, cuius vt addictissimus, ita indignissimus sum filius, *Thomas Pondus*. Ex ædibus olim meis Bellomonti, tercio Iulij Anno millesimo sexcentesimo nono.

Initia &
progressus
Collegij
Anglicani
de vrbe.

XXIII Decimum annum agebat *Alanus* in seminario ab se Duaci constituto, cum tumultuantibus in Belgio Hæreticis, & sacra profanis miscentibus, aliò se transferre cogitur, & nouas sedes, beneficio principum Guisianæ familiæ, Rhemis in Campania Gallorum figere, tanta accessione Auditorum & virtutis, vt illi Duacenos numero plurimum superarint, hæc inuictos fidei in Anglia propugnatores non paucos numerarit, aliquos etiam qui sanguinem, Christi & Apostolicæ fidei causâ fuderint, crudelissimâ morte erepti de vita, quod potestatem ab eo ordinatam ac traditam sustinere, legitima Sacramenta celebrare non destiterint; Huius rei fama vltra Alpes delata erexit animos eorum qui Romæ commorabantur, vt hospitalem peregrinorum domum, priuatis itinerantium commodis institutam, communi & meliori totius Insulæ bono aptari posse existimarent, si quale Rhemis inchoatum, in vrbe perficeretur ex ea domo seminarium; Anglicana enim gens, quemadmodum & reliquæ fere orbis Christiani, ab antiquis temporibus habitationem in vrbe consecuta fuerat, Principum virorum nationis suæ liberalitate, quo qui sacrorum liminum venerandorum causâ proficiscebantur, vterentur hospitio. Ac primùm quidem ad Sancti *Edmundi* Angliæ Regis & Martyris trans Tyberim collocatum fuerat haud procul à flumine, eò fortassis quò Nautæ qui pluribus egebant, nè longius à nauibus abessent, facilius fouerentur, vel quoniam eâ ætate quâdo necdum terrestria itinera erant vel trita vel secuta plerique nauibus ferebantur, vel denique (vt in ignota & longinqua regione) qui primi appulerunt locum vbi poterant occuparunt. At aucto venientium numero, & annis consequentibus crescente pietate in fortissimum martyrem *Thomam Cantuariæ Archiepiscopum*, commodiori intra urbem sede iuxta Campum floræ, sub nomine *Sanctissimæ Trinitatis & Thomæ* Martyris fundatum est; creuitque annuus census ad duo millia aureorum, quibus & peregrini recreabantur, & Sacerdotes aliqui ad eorundem solatium, atque ad reliqua Ecclesiæ officia sustentabantur; Egentiores aduenæ octo diebus, alij tribus nutriebantur. His verò annis, quando sauentibus tum in Anglia, tum per Gallias & Belgium hæreticis, vrbs profugis redundabat, & Iuniores quamplurimi florentibus pulsi Academijs locum studijs quærebant, Venerandus Dominus Odoënnis Ludouici, Cameræ Apostolicæ Referendarius, & *Ecclesiæ Cameracensæ* Archidiaconus, *Gregorio decimo tertio* primam sedem obtinenti suggestit, è re futurum Religionis, si veteranis hospitij Sacerdotibus, non longius prospectantibus quam vt vni illi domui subseruirent, Iuniores aliqui miscerentur; qui Duacenorū & Rhemensium instituto causam Angliæ vniuersam amplecterentur, atque in rectæ fidei fundamentis scholæ adminiculis confirmati

inde